

Sygn. akt VIII C 427/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **A. H.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 7 sierpnia 2012 r. wydany pod sygnaturą VIII Nc 1570/12 w części tj. co do kwoty 850 zł należności głównej wraz z odsetkami i w tym zakresie umarza postępowanie;

II. utrzymuje nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 7 sierpnia 2012 r. pod sygnaturą VIII Nc 1570/12 w mocy w zakresie należności głównej w kwocie 26 105,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi;

III. uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 7 sierpnia 2012 r. pod sygnaturą VIII Nc 1570/12 co do kosztów procesu i nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 lutego 2012 r. powódka A. H., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. P. kwoty 26.955,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podała, iż w dniu 4 grudnia 2006 r. zawarła z firmą (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M., w imieniu której działał pozwany M. P., umowę, której przedmiotem była budowa i montaż domku drewnianego na terenie Szwecji. Cena domku określona została na kwotę 101.338,00 zł brutto. Wskazała, iż w dniu 15 grudnia 2006 r. wpłaciła na konto pozwanego zaliczkę w wysokości 10.514,18 euro. Z przyczyn leżących po stronie pozwanego umowa nie została zrealizowana, pozwany bowiem nie zakupił materiałów i nie przystąpił do prac montażowych, dlatego też w dniu 4 lipca 2007 r. wypowiedziała umowę oraz zażądała zwrotu wniesionej zaliczki. W dniu 26 czerwca 2008 r. pozwany dokonał wpłaty na konto powódki kwoty 3.922 euro. Podniosła, iż wielokrotnie wzywała pozwanego do zapłaty pozostałej części, jednakże wezwania okazały się bezskuteczne. W dniu 26 września 2011 r. strony zawarły ugodę, w której pozwany uznał dług w wysokości 6.592,18 euro oraz zobowiązał się do spłaty całej należności w ratach płatnych po 200,00 zł, do 10 dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając od października 2011 r. Pozwany do dnia wniesienia pozwu wpłacił jedynie kwotę 600 zł. Wskazała, iż podpisując ugodę pozwany przystąpił do długu.

W dniu 7 sierpnia 2012 r. wydany został w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, od którego pozwany skutecznie wniósł zarzuty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości.

W uzasadnieniu przyznał, iż w dniu 26 września 2011 r. zawarł z powódką ugodę o wskazanej przez nią treści. Podniósł jednak, iż wywiązał się z ugody w zakresie rat należnych za miesiące październik, listopad i grudzień, jednakże należności te uiszczal z opóźnieniem, również regulował należności za inne miesiące, ale w mniejszych kwotach, gdyż on i jego żona stracili pracę. Wskazał, iż nie kwestionuje zasadności pozwu, jednakże chciałby zawrzeć nową ugodę.

W dniu 14 grudnia 2012 r. pozwany wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. pozwany został w całości zwolniony od kosztów sądowych.

W piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2013 r. powódka cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, w zakresie wpłat dokonanych przez pozwanego po wniesieniu pozwu na łączną kwotę 850 zł. Wskazała, iż jej zobowiązanie stało się w całości wymagalne z uwagi na nieterminowe wpłacanie na jej rzecz wymagalnych co miesiąc kwot.

W piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2013 r. powódka wskazała, iż nie widzi możliwości ugodowego zakończenia sprawy.

Na rozprawie w dniu 24 lipca 2013 r. pozwany złożył wniosek o rozłożenie dochodzonej pozwym kwoty na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 15 grudnia 2006 r. powódka A. H. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. umowę, której przedmiotem było wykonanie domku letniskowego.

Dowód:

- Umowa k. 7;

W dniu 15 grudnia 2006 r. powódka dokonała przelewu na rzecz pozwanego kwoty 10.514,18 euro.

Dowód:

- Potwierdzenie przelewu k. 8;
- Pismo z dnia 4 grudnia 2006 r. k. 17;
- Wiadomość elektroniczna k. 18;

W dniu 12 kwietnia 2008 r. powódka na Komisariacie Policji w Ł. złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oszustwa, polegającego na wyłudzeniu pieniędzy w kwocie 10.514,18 euro przez współwłaściciela firmy (...). Postanowieniem z dnia 10 maja 2008 r. odmówiono wszczęcia dochodzenia.

Dowód:

- Postanowienie k. 10-11;

W dniu 27 kwietnia 2011 r. powódka wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością do zapłaty kwoty 39.848,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 5 lipca 2007 r.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 12-13;

Pismem z dnia 6 maja 2011 r. powódka wezwała pozwanego M. P. do zapłaty kwoty 39.848,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 5 lipca 2007 r. do dnia zapłaty.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 14-16;

W dniu 26 czerwca 2008 r. pozwany dokonał przelewu na rzecz powódki kwoty 3.922 euro.

Dowód:

- Dyspozycja polecenia wypłaty za granicę k. 19-21;

W dniu 26 września 2011 r. powódka zawarła z pozwanym ugodę, na mocy której pozwany M. P. uznał dług i roszczenie powódki w kwocie 6.592,18 euro tytułem umowy z dnia 4 grudnia 2006 r. Pozwany zobowiązał się spłacić uznaną należność w ratach w wysokości po 200 zł każda, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca poczynając od miesiąca października 2011 r., aż do całkowitego uregulowania tejże należności. Powódka zobowiązała się do nie wszczynania postępowania egzekucyjnego oraz innych postępowań przewidzianych przepisami prawa w przypadku wywiązania się przez pozwanego z powyższych ustaleń. Zastrzeżono, iż w przypadku niewykonania przez pozwanego zobowiązań w sposób i terminach określonych w ugodzie roszczenie o zapłatę całości należności stanie się natychmiast wymagalne.

Dowód:

- Ugoda k. 22-23;

Pozwany dokonał następujących wpłat na rzecz powódki:

- W dniu 2 grudnia 2011 r. wpłacił na rzecz powódki kwotę 400 zł
- W dniu 26 stycznia 2012 r. wpłacił kwotę 200 zł;
- W dniu 18 kwietnia 2012 r. wpłacił kwotę 50,00 zł;
- W dniu 8 maja 2012 r. wpłacił kwotę 100 zł;
- W dniu 4 czerwca 2012 r. wpłacił kwotę 100 zł;
- W dniu 12 lipca 2012 r. wpłacił kwotę 100 zł;
- W dniu 2 sierpnia 2012 r. wpłacił kwotę 100 zł.

Dowód:

- Potwierdzenie wpłaty k. 24;
- Potwierdzenia przelewu k. 41-46;

Pozwany jest zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z. od dnia 2 stycznia 2012 r. W okresie od 10 stycznia 2012 r. – 9 stycznia 2013 r. wypłacany mu był zasiłek dla bezrobotnych w kwocie około 750 zł brutto. Pozwany cierpi na cukrzycę oraz nadciśnienie tętnicze oraz niewydolność krążenia mózgowego. Syn pozwanego jest bezrobotnym bez prawa do zasiłku. Jedynym dochodem rodziny jest wynagrodzenie otrzymywane przez żonę pozwanego z tytułu stosunku pracy w wysokości 2100 zł brutto. Z wynagrodzenia pozwanej w każdym miesiącu potrącana jest rata pożyczki zaciągnięta na zakup opału w wysokości 600 zł. Miesięczne wydatki związane z utrzymaniem mieszkania oraz spłatą zaciągniętych pożyczek wynoszą około 800 zł.

Dowód :

- Zaświadczenie k. 56-58;

- Historia choroby k. 59-63;
- Zaświadczenia o stanie zdrowia k. 64-65;
- Kartoteka zarobkowa k. 66-67;
- Potwierdzenia przelewów k. 80-121
- Zeznania świadka E. P. k. 150-151;
- Przesłuchanie pozwanego k. 151;

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka żądała od pozwanego zapłaty z kwoty 26.105,31 zł. Pozwany nie kwestionował faktu, iż jest zobowiązany względem pozwanej do zapłaty żądanej pozwem kwoty. Wnosił jedynie o rozłożenie należności na raty z uwagi na swą trudną sytuację materialną.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. w postępowaniu nakazowym po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z uwagi na fakt, iż powódka ograniczyła powództwo o kwotę 850 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, albowiem pozwany wpłacił na jej rzecz taką kwotę już po wytoczeniu powództwa, Sąd w pkt I wyroku umorzył postępowanie co do tej kwoty. Podstawą takiego rozstrzygnięcia jest art. 355 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu lub zrzeczenie się roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Sąd nie znalazł podstaw, aby w niniejszej sprawie uznać, iż cofnięcie pozwu jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, a na cofnięcie powództwa nie była wymagana zgoda pozwanego, w związku z czym, w pkt I wyroku, uchylił nakaz zapłaty i umorzył postępowanie w zakresie kwoty o jaką zostało ograniczone powództwo.

Mając na uwadze, iż pozwany przyznał, iż jest zobowiązany wobec pozwanej do zapłaty żądanej kwoty, a okoliczność ta znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, Sąd utrzymał nakaz zapłaty w zakresie należności głównej w kwocie 26.105,31 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i

narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanego, doszedł do przekonania, że jego wniosek o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd zważył, że zarówno pozwany, jak i jego syn w chwili obecnej nie pracują i nie osiągają żadnych dochodów. Jedynym źródłem utrzymania rodziny jest dochód żony pozwanego w wysokości 2100 zł brutto. W ocenie Sądu sytuacja majątkowa pozwanego, w chwili obecnej jest tak zła, że nie daje gwarancji spłaty rat większych niż 200 zł, co przy uwzględnieniu wysokości zadłużenia powodowałoby konieczność rozłożenia spłaty należności na bardzo długi, bo sięgający niemal 10 lat, okres. Z tego względu Sąd mając na uwadze, iż takie rozstrzygnięcie byłoby zbyt uciążliwe dla powódki, powodując niemożliwość jej zaspokojenia się w rozsądnym terminie, Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Zatem mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przytoczone przepisy prawa, orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd uchylił nakaz zapłaty co do kosztów procesu i nie obciążył pozwanego kosztami procesu. Rozstrzygnięcie takie znajduje podstawę w art. 102 k.p.c. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych toteż ich kwalifikacja należy do Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy- powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu zatem okoliczności branych pod uwagę przez sąd w ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samy przebiegiem procesu, jak i będące „na zewnątrz” procesu, dotyczące stanu majątkowego, sytuacji życiowej strony, jak również jej zachowania się wobec wierzyciela. Okoliczności te powinny być jednak przede wszystkim oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. W ocenie orzekającego Sądu w przedmiotowej sprawie niewątpliwie taka szczególnie uzasadniona sytuacja ma miejsce. Pozwany znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż powstrzymanie się przez pozwanego z dokonywaniem płatności na rzecz powódki było w jakimś stopniu uzasadnione jego subiektywną obawą, iż dokonywane przez niego wpłaty mogą nie być zaliczane na spłatę jego zadłużenia wynikającego z zawartej ugody, gdyż jak wynika z dowodu z przesłuchania pozwanego, podpisany przez powódkę egzemplarz umowy otrzymał on dopiero w trakcie postępowania sądowego. Z tych też względów nie obciążono pozwanego jako strony przegrywającej proces kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę.

Z tych też przyczyn orzeczono jak w sentencji wyroku.